

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania K. Sp. z o.o. w G.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem zainteresowanych: M.S., Z.D., S.Y.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29
października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r. sygn. akt III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z wniosku K. Sp. z o.o. w G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W. po rozpoznaniu apelacji od wyroku z dnia 11 kwietnia 2017 r. sygn. akt VII (...) Sądu Okręgowego w Ś., w punkcie I. oddalił apelację, w punkcie II. zasądził od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 720 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W rozpoznawanej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. trzema decyzjami z dnia 23 marca 2015 r. stwierdził, że ubezpieczeni – Z.D., M.S. i S.Y. – jako osoby wykonujące pracę na podstawie umów zlecenia u płatnika składek K. Sp z o.o. podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu,

rentowemu i wypadkowemu w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach i ustalił podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia.

W wyroku z dnia 11 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Ś. uznał, że odwołania od powyższych decyzji są niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca, zarzucając mu naruszenie art. 734 – 751 k.c., sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie art. 328 k.p.c.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację uznając, że Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że ubezpieczonych łączyły ze spółką umowy o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu, a tym samym, że zasadnie organ rentowy stwierdził obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną wnioskodawca.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1). W ocenie skarżącego argumentami mającymi uzasadniać rozpoznanie skargi kasacyjnej są okoliczności, że po pierwsze art. 627 k.c. nie ogranicza, ani nie stawia szczególnych warunków po stronie wykonawcy, aby daną umowę uznać za umowę o dzieło, a element na który zwraca uwagę Sąd o szczególnych uzdolnieniach wykonawcy dzieła nie jest według ustawodawcy elementem decydującym; po drugie Sąd Apelacyjny naruszył art. 734-751 k.c. w sytuacji, gdy przepisy te nie mają zastosowania w przedmiotowej sprawie, a przedmiotowe umowy mają wszystkie, istotne elementy odróżniające je od umowy zlecenia; po trzecie skarżący przywołał wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 29 kwietnia 2014 r., w którym stwierdzono, że jednym z kryteriów umożliwiających odróżnienie umowy o dzieło od umów zlecenia jest możliwość poddania dzieła sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych, który jest niemożliwy do przeprowadzenia jeśli strony nie określiły w umowie cech indywidualnych zamówionego dzieła; po czwarte dziełem, a więc końcowym rezultatem umowy łączącej strony było wykonanie skonfekcjonowanej cebuli w ściśle określonym tonażu; po piąte w przedmiotowej sprawie ani Sąd pierwszej instancji, ani Sąd Apelacyjny oraz organ rentowy nie ustaliły innych tytułów do obowiązujących ubezpieczeń, a zatem nie ustalono prawidłowości wydania decyzji przez ZUS oddział w Wałbrzychu; po szóste dotychczasowe

umowy obowiązujące w firmie były przedmiotem kontroli w 2009 r. i Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. ich nie kwestionował; po siódme należy wziąć pod uwagę przyjętą przez rząd „Konstytucję biznesu”, w której wszystkie wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść przedsiębiorców.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wnioskodawczyni nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in.

postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżąca nie wykazała oczywistego naruszenia prawa, które mogłoby uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Argumentacja skarżącego sprowadza się w istocie do polemiki z oceną stanu faktycznego i materiału dowodowego dokonaną przez Sądy, które stwierdziły, że w umowach pomimo nazwania ich umowami o dzieło strony nie sprecyzowały w sposób zindywidualizowany konkretnego dzieła, a jedynie czynnościowo określano prace, mające być wykonywane przez zainteresowanych, polegające na konfekcjonowaniu cebuli. Ubezpieczeni wykonywali jedynie proste fizyczne, powtarzalne czynności, przy których współpracowali i pomagali sobie wzajemnie. Czynności te odpowiadały jednemu przedmiotowi działalności spółki. Z powyższych względów Sądy uznały, że zawarte przez spółkę umowy są umowami o świadczenie usług, do których stosuje się przepisy o zleceniu.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, wynika z tego, że Sąd Najwyższy nie jest zwykłym sądem trzeciej instancji i związany jest ustaleniami faktycznymi i oceną zgromadzonego materiału dowodowego dokonaną przez Sądy rozpoznające sprawę merytorycznie. Tymczasem skarżący opiera swoje twierdzenie o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wyłącznie z uwagi na kwestionowanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny, nie przedstawiając przy tym jakichkolwiek argumentów prawnych mogących świadczyć o rażącym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

as